

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 122

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Estiu 2014

Tot té el seu moment
i sota el cel hi ha un temps
per a cada cosa.

(Ecle 3,1)

L'estiu, temps d'aplegar-se
i gaudir en família.

» sumari

» **2**
notes de secretariat

» **3**
editorial

» **4/5**
veu de l'equip responsable
> Balanç del curs 2013-2104
> A punt?...

» **6/7**
lletre de l'ERI
> Benvolguts amics *Équipiers*
> Testimoniar l'alegria de ser cristians

» **8/9**
espigolant

» **10/11**
in memoriam
> La Isabel del Serafin: un gran testimoni
> Pregària en el traspàs d'en Josep Maria Totosaus

» **12**
moviments internacional
> Reunió amb els responsables de l'ERI a Barcelona

» **16/21**
vida del moviment
> Terrazza-17, 1994 -2014: 20 anys d'equip
> Recés de quaresma a Rubí
> Recés de quaresma dels sectors Tortosa
> Trobada de final de curs del sector Reus
> Trobada final de curs dels sectors Menorca
> Trobada final de curs del sector Vallès

» **13/15**
Trobada General a Barcelona

» **22**
pare Caffarel
> A la casa del senyor

» **23**
contes

» **24/25**
llibres

» **25**
pregàries al vent

» **26**
pensaments per créixer

» notes de secretariat www.emd-cm.cat

Degut a les vacances i reorganització dels voluntaris que atenen el Secretariat, no podem assegurar l'horari d'aquest estiu. En cas que necessiteu passar-hi, truqueu abans:

Tel. i Fax: 93 467 55 51
secretariat@emd-cm.cat

Com cada any, recordem als Equips que encara no han fet la cotització que, tot i que és totalment voluntària, és una mostra de solidaritat i compromís amb allò en què creiem.

Per si algú no té el número de compte a mà:

ES19 2100 0832 61 0200301580

Gràcies

ASOCIACIÓN INTERNACIONAL DE APOYO A LA CAUSA DE BEATIFICACIÓN DEL PADRE HENRI CAFFAREL

49 Rue de la Glacière – 7ème étage F -75013 PARIS - www.henri-caffarel.org

APELLIDOS:.....NOMBRE:
Domicilio:.....País:
Código Postal: Ciudad
Número de Equipo:..... Actividad civil o religiosa
Teléfonoe-mail:@.....

Pago (o nosotros pagamos) una cotización anual (especificar cantidad)

Socio: 10 €
Matrimonio: 15 €
Socio benefactor: 25 € o más.

Forma de pago:

Ingreso en el BBVA:

Equipos de Nuestra Señora N° de c/c: 0182 0917 00 0201525077

(Cuenta que ha sido abierta por la Súper Región de España exclusivamente para esta necesidad a fin de no incrementar el donativo con tasas bancarias si se mandase directamente a la cuenta de París). Asociación Ley 1901 aprobada en la Prefectura de Policía de París el 7 de julio de 2005.

HENRI CAFFAREL, HOME DE DÉU

El procés de beatificació del pare Caffarel continua avançant.

Després de l'estiu se celebrarà a París, a la cripta de l'església de Sant Agustí, la clausura de la fase diocesana del procés, que ara es trasllada a Roma. És un pas més en el reconeixement del nostre fundador, profeta del nostre temps que va saber llegir els signes dels temps i anticipar-los.

Per a tenir més informació: www.henri-caffarel.org

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

» **Edita:**

EMD de Catalunya i Menorca

c/ Balmes, 78, planta inferior

08007 Barcelona

Tel. 93 467 55 51

secretariat@emd-cm.cat

www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD

"la caixa" » 2100 0832 61 0200301580

» **Responsables EMD**

Catalunya i Menorca:

Albert Mascaró i Anna M. Padrós

albert.anna@emd-cm.cat

» **Equip de revista:**

Carne Meix

Lourdes Gabarrón

Manel Espanya i Mercè Masip

Josep Forcadell i Àngels Duatis

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

Xavi Ibars i Lupe Gordillo

» **Per a publicacions:**

revista@emd-cm.cat

cmeix@xtec.net

secretariat@emd-cm.cat

» **Disseny i impressió**

Publicitat Tafaner, S.L.

Pere II de Queralt, 2

Santa Coloma de Queralt (Tarragona)

Tel. 977 88 10 50

eltafaner@eltafaner.com

Depòsit legal: B-19764-1981

Les opinions expressades en els articles
són les dels seus autors.

Núm. 122 - ESTIU 2014

Ens trobareu a:

Telèfon

93 467 55 51

e-mail

secretariat@emd-cm.cat

web

www.emd-cm.cat

» editorial

Encara amb els ulls del cos i de l'esperit plens de les imatges, les veus i els sentiments de la Trobada del 10 de maig, a la Sagrada Família de Barcelona, preparem la revista d'estiu. Les torres, inacabades, de la basílica, ens fan veure que tot està en construcció, que ens anem construint a mesura que vivim, sempre inacabats, però sempre en constant moviment, sempre tendint amunt, amunt.

Certament hem viscut i estem vivint encara un temps de crisi, però crisi significa també creixement. Impuls. I un nou impuls és el que està donant Francesc a la barca de Pere, l'impuls que ens comuniquen els Responsables Internacionals dels EMD quan ens parlen de la gran i contínua expansió del nostre moviment arreu del món.

A alguns dels nostres equipiers, els que conformen els equips de gent gran, els sembla que ja ho saben tot, que ja han treballat repetidament els temes, que estan en un moment d'atonía. Però no hauria de ser així. Joves i grans, matrimonis i promesos, vidus i famílies, seguim avançant emportats pel corrent de la història del Poble de Déu. Només hem de saber-nos deixar conduir. I posar-hi nou i renovat entusiasme. Amunt, sempre amunt, com els torres de la Sagrada Família!

Per als pares amoïnats pels fills, perquè els sembla que no segueixen el seu mateix camí, que s'han apartat de l'Església, el cardenal Martínez Sistach va pronunciar una frase esperançadora: "Déu els jutjarà per la seva consciència, no per la vostra". Nosaltres, els pares, hem d'ajudar-los a formar-la, aquesta consciència. Però són ells qui en respondran. A la seva manera. Segurament millor i tot que la nostra.

BALANÇ DEL CURS 2013-2014

A MANERA DE REUNIÓ BALANÇ, CREIEM QUE L'EQUIP RESPONSABLE ESTEM TAMBÉ OBLIGATS A RETRE-US COMPTE DEL QUE HEM FET AQUEST CURS.

Tornant de la primera reunió intersector els vostres respectius responsables de sector us van fer un resum de les nostres intencions per aquest curs; us fem ara un petit resum de com ha anat tot plegat.

El nostre primer repte era aconseguir la renovació dels responsables de sector que havien acabat el seu període de tres anys. Creiem fermament que una de les grans intuïcions del pare Caffarel va ser limitar la responsabilitat en el càrrec. Aquestes responsabilitats no han de ser vistes com una posició d'autoritat, sinó de servei i d'oportunitat de conèixer millor el Moviment, i per tant és bo compartir-les, oferir-les als altres. En aquesta línia hem treballat i, tot i que les circumstàncies no sempre ens han estat prou favorables, hem aconseguit incorporar nous responsables, il·lusionats i fermes, a qui personalment agraïm el seu esforç i compromís.

El primer objectiu del curs, com a tal, era reforçar i il·lusionar els nostres equips. Del nostre primer curs com a responsables ens havíem endut la sensació que una mena d'apatia planava sobre els nostres equips; per això vam voler que la Trobada d'enguany fos un punt d'il·lusió que ens fes reflexionar sobre la importància de ser dels Equips; coincidí, a més, amb els 60 anys de la presència del Moviment a Catalunya i els 40 anys a Menorca, un bon motiu de celebració!

Concloure que ens n'hem sortit o no, això forma part de la reflexió personal de cadascú de nosaltres.

També hem volgut tenir molt presents els nostres consiliaris. La major

part dels equips hem crescut al voltant d'un capellà o religiós que va creure en el projecte dels Equips. I sovint avui, amb la manca de sacerdots que hi ha a les nostres diòcesis i les moltes feines que tenen, no troben un espai on poder debatre amb tranquil·litat el seu paper en els Equips, les seves inquietuds o les seves opinions sobre cap a on anem. Per això aquest any ens hem anat reunint amb ells, per sectors, recollint el seu parer i també amb l'interès que sentin que estem al seu costat. Ens hem pogut reunir amb els consiliaris de Menorca (setembre 2013), els de Tortosa (novembre 2013) i els del Vallès (febrer 2014); esperem poder fer-ho ben aviat amb els dels sectors de Reus i Barcelona ciutat. Aquest era, i és, el nostre compromís amb ells.

A través dels responsables de sector us vam proposar de trobar nous espais on poder explicar qui som i oferir el nostre servei; en aquesta línia hem avançat, tot i que no era la idea original, a través dels acompanyants de nuvis de l'arxiprestat nord de Badalona, del bisbat de Terrassa i de Cardedeu, i també, en format audiovisual a la pàgina web de l'Arquebisbat de Barcelona (<http://www.esglesiabarcelona.cat/node/6198>), al programa "Signes dels temps", a TV3 (http://www.tv3.cat/videos/5094891/Signes-dels-temps-Capitol-1192_min_22), i al setmanari Catalunya Cristiana. Comptem també amb la web, que necessita una renovació que ens plantejem per al proper curs, i la revista, que ha estat víctima del moment econòmic que no voldríem tornar a passar.

En curs ens han quedat altres projectes, com el tractament de la viduïtat o els temes per equips més veterans, que estem treballant, i la nostra relació, com a entitat, amb la pastoral familiar a les diferents diòcesis en les que ens trobem.

A la darrera reunió intersector d'aquest curs, celebrada a Reus, vam dibuixar els objectius pel curs que ve, i que a la primera reunió intersector que farem, desenvoluparem més àmpliament entre tots.

Volem, però, seguir treballant per situar els Equips en la nostra societat, com una eina al servei dels matrimonis i de l'Església. □

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
En nom de l'Equip Regional

A PUNT?...

Dissabte dia de 10 maig de 2014, són les 8 del vespre. Ens acomiadem dels guies agraint-los el seu temps: les seves explicacions ens han ampliat la mirada que aquest matí ens han obert els dos ponents sobre la Sagrada Família i el sentit últim que Gaudí li volia donar.

Els guardes tanquen la reixa. S'ha acabat la visita. I la Trobada.

Ha estat un dia important per a nosaltres. Pràcticament tot un any preparant-lo: els espais, els temps, els convidats, les activitats...

Ha estat un dia important per a nosaltres, i esperem que també ho hagi estat per a tots els qui ens heu acompanyat. Volíem que fos un dia d'amistat, per retrobar-nos amb *équipiers* de l'altre extrem del nostre país; un dia de compartir abraçades, àpat, música; un dia de descoberta, per aprendre a mirar el món d'una altra manera; un dia de comunió i sentit de pertinença a l'Església, acompanyats per alguns dels nostres pastors; un dia de pregària, per donar gràcies a Déu pel tresor que tenim la gent dels Equips. Volíem demostrar-nos que el nostre projecte està ben viu, que la vida bull dins dels nostres equips. I tant que n'hi ha, de vida; ho celebrem!

I ara, què?

No s'encén un llum per amagar-lo, sinó per donar llum a tots els que viuen al voltant.

No ens podem quedar la riquesa del Moviment reclosos en els nostres equips.

Quantes parelles no tenen problemes de comunicació, no coneixen la riquesa d'una bona asseguda. O no han bastit un projecte comú com el que ajuda a construir dia rere dia l'esforç de la revisió de la regla de vida. O no avancen en el coneixement de les Escriptures perquè ningú els ha fet veure la importància de rellegir-les i reinterpretar-les cada vegada a la llum de les noves realitats.

El Moviment és d'una pedagogia molt rica, una ajuda inestimable per als matrimonis per avançar en el camí de l'amor i la santedat. Si aquelles primeres parelles que van decidir, amb el pare Caffarel, de cercar plegats, van oferir al món, amb generositat i gratuïtat, tot el que havien après per créixer com a persones i com a matrimonis, no ho hem de fer també nosaltres?

Cal que ens obrim al nostre món, a les nostres realitats, allà on els Equips, com a Moviment i model de vida, pot ser útil; que expliquem com vivim, com estimem, com creixem junts... El nostre és un projecte de futur que cal oferir a qui el pugui necessitar.

Sovint hem compartit en les reunions intersector el sentit dels temes d'estudi. Seguint la lògica iniciada amb la Trobada Internacional de Brasília, el tema del curs 2012-2013 ens convidava a prendre consciència de nosaltres mateixos revisant el tema de l'espiritualitat conjugal; el del curs 2013-2014 ens movia a acollir i servir l'home. Finalment, el tema del curs 2014-2015 ens repta a sortir cada dia al món al servei de l'Església. El tema ens convida a mirar el món amb ulls nous, a discernir allò que en diuen *els signes dels temps* per descobrir les transformacions del món en clau positiva i trobar la manera de ser testimonis de l'amor de Déu a l'Església universal de Crist. És tot un itinerari vital que us convidem a recórrer, sigui com a individus, com a matrimonis o com a equips. Per això, també, el lema que us proposem per a enguany és:

Surt de casa, obre't al món!

Estem a punt per a sortir al món?....

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals de Catalunya i Menorca

BENVOLGUTS AMICS ÉQUIPIERS

Som en Paul i l'Helena McCloskey, nou matrimoni ERI d'enllaç de la zona euro asiàtica i us escrivim aquesta carta arran del nostre recent nomenament.

Quan acceptàrem aquesta invitació ens vam fer la següent pregunta: *Per què hem acceptat de tan bon grat aquesta Responsabilitat que ens mantindrà enfeïnats fins a juliol de 2019?* La resposta és molt simple. Com diu el Papa Francesc en la seva Encíclica *Lumen Fidei*: *Jo us transmeto el que jo mateix he rebut* (1Cor 15,3). Com podem no acceptar-la quan hem rebut tant com a membres dels Equips de la Mare de Déu!

El nostre camí en l'espiritualitat conjugal comença el 1996 quan ens mudem a una nova parròquia on havíem comprat una casa que ens permetés que el pare de l'Helena pogués viure amb nosaltres. Encara que en aquella època no coneixíem el *deure de seure* vam fer una *reunió familiar* per decidir el que havíem de fer i tots vam estar d'acord que havíem de canviar de casa. Va ser una decisió difícil de prendre ja que el pare d'Helena tenia prop de 90 anys, nosaltres teníem dues filles adolescents i no estàvem segurs de com podria arribar a funcionar tot plegat. Malauradament el pare d'Helena es va morir abans que pogués reunir-se amb nosaltres i va semblar com si ens haguéssim canviat de casa per no res.

Tanmateix, el pla de Déu per a nosaltres de seguida se'ns va revelar. Nosaltres no havíem sentit mai parlar dels Equips de la Mare de Déu, però hi havia un equip a la nostra nova parròquia que estava buscant nous matrimonis. Encara que a contracor, vam decidir provar-ho anant a una reunió. Des de llavors, gràcies als membres dels Equips de la Mare de Déu hem crescut en el nostre amor a Déu, i al proïsme; hem fet molts i molt estimats amics i hem experimentat l'hospitalitat dels membres dels equips que ens han obert les seves cases i els seus cors.

La nostra responsabilitat anterior va ser la de crear la nova súper regió transatlàntica el 2006. Aital regió comprèn un conjunt de països molt variats a Europa, a l'Àfrica i al Carib. La Gran Bretanya és un país protestant on cosa del 10% dels membres dels Equips de la Mare de Déu són cristians que pertanyen a religions cristianes però no catòliques. De vegades, són matrimonis catòlics, però també hi ha matrimonis protestants. Nosaltres mateixos som als Equips de la Mare de Déu gràcies a l'entusiasme d'un matrimoni anglicà. Sud-àfrica és també protestant però, en canvi, allà gairebé tots els membres dels equips són exclusivament catòlics. El país encara està maldant per oblidar l'*apartheid* anterior i l'Església Catòlica està al capdavant de les iniciatives per crear una nació pluralista, *rainbow nation*. Irlanda és un país catòlic però el nombre de practicants ha disminuït de manera espectacular, principalment a causa dels escàndols d'abusos sexuals en el si de l'Església. Trinitat, tot i que és principalment cristiana, té una important població hindú (un 30%) i a Malawi algunes persones encara pertanyen a religions tribals. Hi ha parelles a Malawi que, gràcies a la seva experiència en els Equips de la Mare de Déu, tenen els seus matrimonis tribals beneïts per l'Església.

» Paul i l'Helena McCloskey

A més d'aquests països, la nostra actual responsabilitat inclou els continents de l'Àsia i Oceania, amb equips a Austràlia, Nova Zelanda, l'Índia, les Filipines i Corea del Sud. La nostra prioritat és arribar a conèixer els membres dels equips de tots aquests països i conèixer-ne tant les dificultats com els avenços. Aquest mateix any 2014 visitarem Austràlia i Nova Zelanda per assistir a les seves trobades súper regionals. Això ho farem només cada tres anys a causa de les grans distàncies i el cost del viatge.

En total, la nostra àrea cobreix una vasta zona geogràfica que té relativament pocs equips però una gran riquesa pel que fa a la diversitat de cultures i les formes de culte cristià.

Quan arribem al final dels nostres 6 anys de servei, considerarem que hem fet una bona feina si hem aconseguit d'augmentar el nombre d'equips a la nostra zona i la seva comprensió de l'espiritualitat conjugal, com perquè la seva pertinença als Equips de la Mare de Déu animi d'altres membres a dir *Jo us transmeto el que jo mateix he rebut*. □

Paul i Helena McCloskey
Matrimoni Enllaç de la Zona Euràsia

TESTIMONIAR L'ALEGRIA DE SER CRISTIANS

Molt estimats *équipiers*,

Aquest any 2014 ha estat assenyalat, a nivell d'Església per a la preparació del proper Sínode dels Bisbes, que tindrà com a tema *La Família i els Desafiaments pastorals de la família en el context de la nova evangelització*. A nosaltres, com a moviment, és un tema que ens interessa molt particularment, ja que tenim com a carisma i missió testimoniar en l'Església i en el món l'alegria de viure l'ideal de santedat cristiana en el matrimoni.

Després de *Lumen Fidei*, la primera encíclica del Papa Francesc, vam rebre la seva Exhortació Apostòlica en la qual ens convida a viure l'*Alegria* de l'Evangeli. Aquest és un tema en el qual el Papa Francesc ha insistit des del principi del seu pontificat. Amb Benet XVI teníem la preocupació per la *Veritat*, un tema molt important en el qual sempre ens hem d'involucrar, ja que, com diu Jesús, *només la Veritat ens farà lliures* (Jn 8,32). Ara, el Papa Francesc ens convida a viure i a testimoniar l'alegria de ser el que som, de ser cristians en els diversos estats i condicions de cadascú.

Sabem que el món d'avui no ens dona grans motius d'alegria. Coneixem també els gravíssims problemes que amenacen i fereixen la família, problemes que són transversals a tots els continents i cultures. Però l'alegria que el Papa Francesc ens convida a testimoniar és aquella que ve de dins, del cor pacificat per l'amor que Déu ens dona si deixem que Ell ens embolcalli amb la seva gràcia i la seva misericòrdia.

El qüestionari que es va enviar a tota l'Església esbossa un diagnòstic sobre la situació de la família avui al món, i considera que una de les causes de l'actual crisi per la qual passa la família, a nivell eclesial, es troba en l'empobriment o l'abandonament de la fe en el sagrament del matrimoni i en el poder terapèutic del sagrament de la penitència. No podia ser un diagnòstic més precís. Per tant tenim un programa molt important per a nosaltres com a Moviment, per a cada matrimoni i per a cada equip: aprofundir i renovar la nostra fe en els sagraments que sostenen tota la nostra vida, en la santedat del matrimoni que viu acollint la gràcia del sagrament de la penitència i alimentant-la amb l'Eucaristia.

Aquí tenim, estimadíssims matrimonis, una forta interpel·lació perquè aprofundim en el nostre carisma i en la nostra missió en l'Església, a partir de la vivència i celebració d'aquests sagraments, sense els quals no hi ha progrés en la vida espiritual.

Espero que estigueu tots bé. Us saludo amb la meva amistat i demano a Déu abundància de gràcies i benediccions per a tots vosaltres. □

P. José Jacinto Ferreira de Farias , SJ
Consiliari de l'ERI

» P. José Jacinto Ferreira de Farias

«el Papa Francesc
ens convida a viure
i a testimoniar l'alegria
de ser el que som,
de ser cristians en
els diversos estats
i condicions de cadascú.»

ESPIGOLANT

Quan escric aquest article, al final de la primavera, els camps de blat ja comencen a estar rossos i sembla que aviat arribarà el temps de la sega. Hi ha un passatge de l'Evangeli en el qual els deixebles de Jesús van travessant un camp, mentre agafen unes espigues i se les mengen com si fos una mena d'aperitiu. M'ha vingut la idea de posar aquest títol perquè sovint nosaltres també espigolem dels camps ubèrrims de tants llibres, d'articles de diaris i revistes, de xerrades i d'homilies, que ben sovint son més que un aperitiu: són tot un bon àpat.

Aquesta aliança que mai mor

Així, m'ha arribat a les mans un article molt bo de la **Fraternitat de Nostra Senyora de la Resurrecció**. Aquesta Fraternitat nasqué a l'ombra del Pare Caffarel, a la fi de la Segona Guerra Mundial. Dones que amb les seves parelles haurien format part dels Equips de Matrimonis de Nostra Senyora, però que amb la dissort de perdre el marit a la guerra es van trobar *separades* del Moviment. I naturalment el nostre fundador ho va tenir en compte i no les va deixar *abandonades*. I veig –perquè hi he tingut diversos contactes– que van per molt bon camí. Elles que van beure de la mateixa espiritualitat, elles que van estar casades, són elles que senten per la fe, que el seu marit és *viu*.

L'article que us he esmentat és un seriós tractat que els servirà per fer un bon camí pel curs 2014 - 2015. Escrit en francès, es titula (jo el tradueixo) **Les vídues a la Bíblia**. S'estructura en 7 apartats, els quals parteixen de set cites bíbliques:

1.- Del dol a la resurrecció (Baruc 4,9-17 i 5, 1-7)

Aquest apartat fa referència a la Ciutat de Jerusalem, la qual és com una viuda que ha perdut els seus infants. Però ella espera en Déu, en el Déu de la Vida, present en el cor de la Resurrecció. I es produeix el miracle: Jerusalem, la viuda, retroba forces i coratge, deixa la seva roba de dol i troba el seu esplendor: Déu condueix el seu poble amb alegria.

Aplicat al nostres dies, cal que posem la nostra esperança en Déu, segurs que ens escolta, ens dona forces per viure i per superar les dificultats. Cridades per Déu a la *Fraternitat*, l'associació les ajuda a treure les tenebres del dol. Són invitades a ser testimonis de la *Resurrecció* per tal que per la seva felicitat els altres vegin la bellesa de l'obra de Déu, la qual es transparença en elles.

2.- El do de la vida (Gènesi 38)

Aquí, la problemàtica s'encarna en una dona concreta: Tamar, que perd el seu marit sense haver-ne tingut descendència. Onan, el seu primer cunyat, no fa res per aconseguir el seu deure i mor. El segon cunyat, Xelà, és massa jove i pel que fa a Judà, el seu pare l'allunya de Tamar. Però aquesta li fa un parany i queda embarassada precisament del seu sogre. (Recordem que a la genealogia de Jesús, segons Mateu 1,3, s'hi citen Tamar i el seu fill).

Tota aquesta història ens ajuda a veure que la viuda sempre està al servei de la vida en la prolongació del sagrament del matrimoni. La viuda no és signe de mort, sinó de vida.

Per altra part, en aquella època, el levirat volia ser una protecció de la dona viuda, la qual no tenia cap estatus social. Hi ha una llibertat a conquistar, doncs amb la viduïtat, la dona resta sola. Ella ha de lluitar per trobar el seu lloc a la societat.

3.- L'obediència, camí de Vida (1Reis 17, 7-16)

El profeta Elies va ser obedient a Déu demanant pa a la viuda de Sarepta. Aquesta obeeï l'home de Déu i li donà l'aliment que demanava. Déu la va beneir a ella i al seu fill, perquè el Senyor no abandona ningú.

També avui Déu ajuda: *El Senyor sosté les viudes i els orfes* (Salm 146,9). Cal fer confiança a Déu, estar amatent per fer la seva voluntat, fins i tot en les situacions de prova. També el Salm 126 diu que *aquells qui sembraven amb llàgrimes als ulls, canten de goig a la sega*. Déu sacia els fidels per sempre.

4.- La crida a la Santedat per la parella (2 Reis 4, 1-7)

El text ens mostra el relat d'un miracle on una vídua implora l'ajut d'Eliseu. Eliseu l'ajudarà a descobrir la pròpia riquesa. I esdevindrà el miracle, fruit de la confiança.

La viduïtat marca en el matrimoni una ruptura radical.... però hi ha una fe en l'esperança cristiana. En la comunió dels sants nosaltres podem fer la nostra pregària. A partir d'ara la viuda també resta purificada amb un amor nou i renovellat.

5.- L'esperança de la promesa (Lluc 2, 36-38)

La profetessa Anna ha viscut la plenitud del matrimoni, i un cop viuda es consagra al Senyor. Ella és fidel i generosa. I té el premi de ser la primera dona que reconeix el Messies i esdevé ambai-xadora de l'Infant Jesús.

En Anna, la profetessa, veiem que la vellesa és signe d'esperança. L'ofrena, la pregària i la fidelitat vis-cudes amb el Senyor són font d'alegria i testimoni d'esperança.

6.- La fe, font de perseverança en la pregària i en l'ofrena, amb la viuda inoportuna (Lluc 18, 1-8) i l'òbol de la viuda (Lluc 21, 1-4)

Els dos texts ens presenten dues dones vídues, ferides en el seu cor per la mort dels seus esposos i marcades en la seva dignitat per la seva condició social. L'una, tocada per una injustícia, per la qual ella demana reparació amb insistència. L'altra, malgrat la seva extrema pobresa, ofereix tot el que li queda per viure.

El camí proposat per la Fraternitat és de Lloança (*que tot el nostre ésser i la nostra llar siguin llocs de gràcia*), d'Ofrena (*que el Senyor Jesús rebí el do de mi mateixa*) i d'Intercessió (*per aquells que no coneixen Déu*). La perseverança nodreix i fortifica la fe.

7.- Nostra Senyora de la Resurrecció (Joan 19, 25-27)

Al peu de la Creu, Maria és la Mare de Déu dels Dolors (anunciada per Simeó); és Mare de Déu de la Compassió (pateix la passió amb Jesús); és Mare de Déu Creient (creu en el projecte de Déu i en la seva misericòrdia); és Mare de l'Església (viu una nova anunciació, una nova maternitat espiritual); és Mare de Déu de la Resurrecció.

Com diu sant Pau, *ni la mort ni la vida... no ens podran separar de l'amor de Déu* (Rom 8,38-39). L'Esperit Sant ens ajuda a penetrar aquest misteri de la Creu, una Creu que es converteix en camí de creixement. I a viure la compassió, la qual ens porta a viure la comunió amb els altres. Maria, dem-peus al peu de la Creu ens convida a creure en la Resurrecció. Ser ofrena pel bé de tothom.

RESUMINT

Tot l'article és un tractat que parteix d'un ensenyament donat pel **pare Marcovits**. En un recés fet a Lourdes el mes d'agost de 2013, van descobrir i aprofundir en la vida i el testimoni de les vídues de les quals ens parla la Bíblia. Totes aquestes dones bíbliques són un exemple de pregària, de coratge, de fidelitat a la mis-sió confiada, d'esperança, de penitència i de lloança.

Com les dones vídues de la Bíblia, se senten molt unides a la Paraula de Déu. Com elles, volen ser dones de principis; volen donar la vida per la fe, com a ofrena i en atenció als altres. Com Maria, se senten crida-des a arriscar el seu **Sí** al meravellós i sempre sorprenent Déu.

És **Henri Caffarel** que diu, en ***L'amor és més fort que la mort***: *Refuseu, si no ho heu fet encara, el vel de la tristesa. Deixeu sortir en vosaltres la joia del Crist. Si, a les vostres ànimes, la tristesa lluita contra aque-s-ta joia i amenaça d'ofegar-la, no us deixeu vèncer, refuseu tota complicitat; ella te un verí que matarà. Feu aliança amb la joia.*

Així com s'ajunta una part d'una planta en el tronc d'una altra planta diferent, ésser cristià és saber estar *empeltat* en Crist; en el Crist que va morir i que viu ressuscitat. És que hem d'esperar a estar morts física-ment per a viure com a ressuscitats? No. Cal, des d'ara mateix, viure com a batejats: morts i ressuscitats en Crist! Viure aquesta dimensió cristiana és el compromís de la parella que ha contret el sagrament del matri-moni. És estar units en aquesta aliança que mai no mor. □

LA ISABEL DEL SERAFÍN: UN GRAN TESTIMONI

L'ESTIMADA I BONA AMIGA ISABEL DEL SERAFÍN. Així és com nosaltres l'anomenem quan en parlem.

Vàrem conèixer la Isabel i el Serafín, així com els seus fills, l'any 1985. Nosaltres érem responsables del Sector de Tortosa: a tota la diòcesi teníem quaranta EMD. Don Ricard Mª Carles, llavors Bisbe de Tortosa, pensava no dividir la Diòcesi cosa que va anar força bé. Des de Benicarló, mossèn Amela ens va avisar que tenia a la vista un possible nou equip i ens va demanar que hi acudíssim a donar informació. Ens esperaven reunits a la casa d'Isabel i Serafín, on ens van rebre amb molt d'afecte i delicadesa (la Isabel era així). Aquest fou l'inici de la nostra extraordinària amistat. Els pilots d'aquell nou equip foren el matrimoni Margalef-Garcia (de l'Amposta 1). Així és com va començar a caminar el Benicarló 8.

Encara no havia passat un any, que, al Serafín, li diagnosticaren un càncer galopant, i va anar tot molt ràpid. Els metges d'aquí, el van enviar a Barcelona, perquè necessitava uns tractaments específics. El Serafín ja no va poder tornar més a casa seva en vida. Com que la gent dels equips ens estimem tant, nosaltres ho comunicàrem a la Comissió Permanent. Ens contestaren que ja tenien preparades unes parelles dels equips que els oferien la casa on poder-s'hi quedar i el seu suport en tot el que pogueren necessitar -ja ho havien fet altres vegades en situacions semblants-. L'equip que es va oferir feia torns, nosaltres coneixíem dos d'aquests matrimonis tan extraordinaris, l'Antoni Bruguera i l'Àngels, i l'Anicet i la Josefina, que es van desviure per ajudar-los. Cada dia hi anava una parella, a vegades dues, a l'hospital; per ells sabíem com anaven passant la malaltia del Serafín; la Isabel ens deia que es va trobar sempre molt acompanyada. No van deixar-hi d'anar cap dia, fins i tot per Nadal. La seva presència i les seves paraules li feien sentir Déu molt a prop, i en donava gràcies. El seu cor va quedar per sempre agraït...

El Serafín va pujar al cel el gener del 1986, després de 9 mesos de malaltia. El dia del seu enterrament a Benicarló, aquests dos matrimonis de Barcelona varen venir a acompanyar la Isabel i els seus fills, fins a l'últim moment, mostrant-los els seu amor i el seu condol. Tot aquell temps de malaltia, tan lluny com estava de casa, vosaltres, els d'aquell equip, els vau obrir les vostres llars amb tot el que teníeu. Gràcies per el gran bé que heu fet.

El matrimoni tenia tres fills molt jovenets: el Serafín, la María Elisa, i el Sebastián. Una amiga de la Isabel, que era de Sabadell, li va proporcionar una feina. Tots plegats, varen anar a Sabadell, i no es va espantar mai, posada la confiança en Déu. Va haver de fer diferents feines noves per a ella, quan se li n'acabava una, n'emprenia una altra. Sempre ens comunicàvem amb ella i encara ens encoratjava a nosaltres. A la fi, va trobar un treball més estable, al Centre Arimón i aquesta va ser la clau per poder donar estudis als fills.

La María Elisa va estudiar Dret, i prompte va trobar una mica de feina. També per als seus germans van començar a anar millor les coses. La María Elisa es va casar a Salt, amb en Joan, l'any 1996. La Isabel ens ho va comunicar amb molta alegria i va invitar a la boda els Margalef Garcia i a nosaltres. Fou un casament senzill, però molt emotiu i bonic. Per cert, el Joan i la Maria Elisa s'han complementat molt bé com a parella i viuen l'un per l'altre amb els seus fills, tots molt feliços.

Després de tant d'esforç, i havent complert l'objectiu de veure col·locats els seus fills, els va anar explicant tot el que sentia ella en el seu interior, respecte de Déu i també de la seva vida. La seva il·lusió era... entrar en un convent, per poder entregar-se a Déu totalment. Ells que sabien com era la seva mare, es resistien a no tindre-la a la vora, però la van entendre perfectament. La Isabel per fi va poder entrar a formar part de la Comunitat de Clarisses, al Monestir de Santa Clara de Fortià (Girona), l'any 2000. Els fills anaven a veure-la molt sovint, i ella, amb els deures del tot fets, es va entregar a Déu amb plenitud. Al convent va fer de tot, fins i tot aprendre a portar un

tractor, per treballar la terra, i també ajudar en una granja de 24.000 pollastres. La Isabel va fer la professió solemne el 2006, ens va convidar a nosaltres, als pilots i també als matrimonis de Barcelona que l'havien ajudat. I vàrem poder assistir-hi els dos matrimonis d'Amposta i l'Antoni Bruguera de Barcelona. Estava contentíssima, irradiava felicitat. També hi eren els seus fills i la seva germana. Vam gaudir d'un dia inoblidable, ja s'ho mereixia.

Estant al convent, va néixer el seu primer nét, i les monges li van donar permís per anar a cuidar la seva filla; també amb el segon. Estava molt contenta i agraïda a les monges d'haver-la deixat sortir amb aquests fets tan importants, tot i ser convent de clausura. Així anava passant la seva vida, amb la pau de Déu i amb la il·lusió dels fills i també dels nêts: ara ja en tenia quatre, que hi anaven sovint a veure-la i se l'estimaven molt.

Ara, la finca i la granja, han fet un document de donació a la "Fundació Acol·lida i Esperança", fundada pel franciscà, pare Josep Costa, que es dedica a la integració de jovent amb problemes. Les monges estan contentes, perquè estan veient, que els béns que elles tenien, estan en bones mans i serveixen per tirar endavant aquesta obra tan bona. Hi ha tres matrimonis al capdavant de la Fundació que ho porten molt bé. Funcionen com a cooperativa i ells mateixos fabriquen i venen els seus productes.

Però... la vida està plena de sorpreses, unes vegades agradables i unes altres, de molt crues. Amb una revisió, li detecten un melanoma, gran i estès, sense remei. Tan prompte com ho va saber, ens ho va comunicar, a nosaltres i també als pilots, perquè mai no va perdre la comunicació amb els equips, deia que érem també de la família. Quan el metge va considerar-ho oportú, la van portar a l'hospital de pal·liatius a Girona, i la família i l'abadessa, mare Assumpció, no la deixaren sola ni un instant. Li varen fer molta quimioteràpia, que no va servir de res, però sempre es busca una possibilitat i tot es fa a fi de bé.

Ha viscut estimant. La seva malaltia l'ha passada, oferint, donant-nos lliçons de vida i també de bon morir, donant testimoni de la seva fe fins l'últim alè de vida. I sempre amb alegria. El Senyor se l'ha enduta al cel amb Ell, el dia 7 de maig d'aquest any 2014, als vuit mesos de diagnosticar-se-li la malaltia i després de 14 anys de vida religiosa. Li trucàvem sovint i, com que ja estava bastant malalta, sols per preguntar a l'acompanyant; però ella sempre volia saber qui era que telefonava, estava molt cansada, però, en saber que érem nosaltres, s'hi volia posar, li dèiem que ens l'estimàvem

molt i li enviàvem un petó. Quan es va morir, feia tot just tres dies de la nostra darrera trucada.

Va quedar en la pau del Senyor. La Isabel era menuda, però va demostrar ser una gran dona, com les de la Bíblia: lluitadora, il·lusionada, alegre... Una dona de Déu.

La Maria Elisa ens va dir que al monestir li feien la missa al matí i que, a la tarda, a Benicarló, li farien l'enterrament, ja que volia estar aquí amb el seu estimat Serafin. Mossèn Joan Güell, capellà de Fortià, va voler presidir la missa amb mossèn Carlos, rector de la parròquia i també el diaca Jovaní que és també dels EMD. Mossèn Joan va fer una homilia molt adient al que era la Isabel. El seu fill, Sebastián, amb nom de la família va llegir unes paraules, sorgides del fons del cor, en les quals ressaltava què havia estat per a ells, la seva mare, al llarg de la vida. Estava molt emocionat. Els qui els acompanyàvem, també ens vam emocionar. La ISABEL... Una vida plena de lluita i de bons exemples, un petit esbós, que és molt pobre, pel que ella ha arribat a fer en aquesta vida. Nosaltres, equippers, unim-nos en oració tots plegats perquè Déu la tingui en la seva glòria. Donem gràcies a Déu per haver-la conegut, i aplaudim l'amor tan bonic que li han manifestat els seus fills i nêts. □

Reverté – Simó, Amposta 1

PREGÀRIA EN EL TRASPÀS D'EN JOSEP MARIA TOTOSAUS

Volem donar gràcies al Senyor per haver pogut compartir la fe i l'amistat amb en Josep Maria.

Ha estat una relació de més de quaranta anys en el nostre equip de matrimonis. En el decurs d'aquests anys ens ha acompanyat, donant-nos suport, amb el seu testimoni i la seva paraula carregada de saviesa.

Tenim sempre present la seva valuosa afirmació: "Hem conegut el Crist i no ens en podríem desfer".

Junts hem compartit alegries i tristesses, projectes i esperances. A partir d'ara la seva absència serà entre nosaltres una entranyable presència. □

Equip de la Mare de Déu, Barcelona 86
Barcelona, 10 de febrer de 2014

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

» Doctor Ignasi Balaguer Vintó, Barcelona-6

REUNIÓ AMB ELS RESPONSABLES DE L'ERI A BARCELONA

EL PROPPASSAT 9 DE MAIG, al Casal Calassanç de Barcelona, va tenir lloc la reunió d'equips de Barcelona i antics responsables de Catalunya i Menorca amb els responsables de l'ERI José (Zè) i Berta (Tó) Moura-Soares i de la súper regió José Antonio i Amaya Marcén-Echandi.

Vàrem recordar amb agraïment els començaments del Moviment a Catalunya i la seva posterior expansió per Espanya, amb especial menció a Menorca on la Dolors Amat -tal com va explicar-, i el seu home, en Josep Maria Roig (QEP), van portar el moviment. Les primeres intervencions van ser dels equips més veterans que varen parlar de la il·lusió que va significar aquest moviment innovador en què un grup de matrimonis juntament amb un consiliari es reunien a les nits en cases particulars per pregar i formar-se en temes diversos -familiars, socials, morals, de parella-, buscant l'ideal de la santedat dintre del matrimoni. Un escàndol en aquell temps on homes i dones no es podien formar junts en temes d'espiritualitat, ja que es desconeixia el significat del concepte d'*espiritualitat conjugal*.

Després d'aquesta mirada al passat, es parlà del present i del futur: on són els joves, ens preguntem. Alguns diuen: amb els neocatecumenals, altres diuen a l'Opus, alguns comenten que els equips són tous pel que fa a les exigències de pràctica religiosa. La realitat és que la pràctica religiosa ha disminuït molt a nivell de joves i no tan joves. Un consiliari que exerceix la seva missió a la catedral ens conta la seva experiència i com, després de molts d'anys, constata que en aquests moments tornen alguns joves, els quals s'apropen a l'església buscant alguna cosa que els faci bé.

Començà després un torn de paraules. Un dels equips veterans es plany dels pocs temes que hi ha adaptats a la gent de més edat, i posa a disposició del Moviment aquells que els agradaria tractar al seu equip, alhora que demanen que els facin arribar temes d'altres súper regions adients a les problemàtiques que viuen en aquests moments. Un altre equipier demana que els treballs que han fet alguns equips satèl·lits sobre la sexualitat i sobre els divorciats i tornats a casar es tornin a presentar a les més altes instàncies pontificies aprofitant aquest nou clima de bondat i misericòrdia aportat pel Sant Pare Francesc.

Zè i Tó amb el seu portuguès reposat i clar ens varen animar a continuar evangelitzant, semblant les llavors que de segur donaran fruit. Que la crisi de fe no és exclusiva de Barcelona o Catalunya, tota la vella Europa està en un estat similar, però, tant a l'Àsia, com a l'Àfrica, com a tot Amèrica el moviment va en augment.

Els súper regionals José Antonio Marcén i Amaya Echandi ens varen projectar un power-point sobre els equips al món i després ens van presentar els nous responsables de la súper regió, els valencians Alberto i Mercedes Pérez-Gómez Ferrer. José Antonio i Amaya formaran part de l'ERI a partir del curs vinent.

Per acabar aquest moment històric vam compartir el típic pa amb tomàquet i pernil que tant ens agrada. □

Manel Espanya i Mercè Masip

Situació dels ENS en el món (2014)

Presència a 79 països;
11.979 equips;
134.284 membres;
8.319 consiliaris

LA TROBADA GENERAL DEL 10 DE MAIG A BARCELONA

Fou un dissabte assolellat i lluminós de primavera: radiant i lluminós com els esguards dels prop de 350 *équi*piers que vam aplegar-nos a Barcelona per celebrar plegats els 60 anys del nostre Moviment a Catalunya i 40 a Menorca.

La Trobada havia estat curosament preparada fins al darrer detall per l'Equip B-191 i val a dir en el seu honor i per a satisfacció de tots plegats, que va ser realment molt reeixida.

A les 10 del matí, ja hi havia força gent al Col·legi Marista de La Immaculada, en què ens havien reservat tot un sector, amb un acollidor vestíbul i un ampli i confortable auditori on vam tenir la joia de saludar-nos, abraçar-nos i fer-la petar animadament mentre arribava l'hora de les presentacions formals i les ponències. Mentrestant, ens esplaiàvem tot mirant i comentant les fotografies i les imatges del deliciós mural que un grup de "noies" animoses i molt feineres havia preparat al vestíbul.

La presentació formal de la Trobada anà a càrrec –no caldria sinó– dels Responsables de Catalunya i Menorca, l'Albert Mascaró i l'Anna Padrós. Van accedir a la taula dels oradors molt ben acompanyats pels Responsables de l'ERI, els portuguesos José i Berta Moura-Soares (en Zè i la Tó), i pels navarresos José Antonio i Amaya Marcén-Echandi, actuals Responsables de la súper regió espanyola, que el curs entrant s'incorporaran a l'ERI com a representants de la zona euroafricana. Presidia l'escenari un gran cartell de la icona de Jesús, Maria i Josep dels Equips de la Mare de Déu.

Tot seguit van arribar les dues ponències sobre la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, a càrrec de sengles ponents d'excepció: el professor Ximo Company i l'arquitecte José Manuel Almuzara, ambdós elegantment introduïts i detalladament presentats per en Josep Mesa.

No ens podem estar de felicitar tots dos ponents per les seves respectives exposicions, així com també els qui van tenir l'encert de triar-los i l'habilitat de convèncer-los perquè vinguessin. La didàctica exposició sobre la façana del Naixement a càrrec

» Cartell de la trobada.

» Pregària dirigida pel Cardenal Martínez Sistach.

» Eucaristia a la Cripta de la Sagrada Família.

del doctor Company, professor i director del Centre d'Art d'Època Moderna de la Universitat de Lleida, s'acompanyà d'un preciós suport audiovisual que incloïa, entre d'altres emotives cançons, *Veles e Vents* d'Ausiàs Marc/Raimon i *Em dónes força* de Sergio Dalma/l'Escolania de Montserrat/Marató de TV3. La documentada exposició del senyor José Manuel Almuzara, arquitecte i President de l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí, proporcionà un munt d'anècdotes erudites sobre Gaudí i la seva obra mestra, singularment la façana de la Passió.

En acabat, fou l'hora del Cardenal Martínez Sistach, a qui hem d'agrair la seva gentilesa en dedicar-nos tota la jornada i les seves belles paraules, tan ben amenitzades i salpebrades amb mil anècdotes, històries i referències. Moltes gràcies, Cardenal!

Després vingué el dinar, servit per la tan meritòria Associació Alvent. Fou tota una filigrana logística que possibilità de servir tothom amb agilitat i sense aglomeracions una àgape de germanor preparada amb amor, servida amb abnegació i menjada entre converses animades i rialles espontànies.

A fer la fotografia de grup, havent dinat, vam haver-hi d'esmerçar una bona estona, perquè sempre hi trobàvem a faltar algú o altre que s'havia despistat pels lavabos o que no trobava el moment de parar de xerrar per acudir a posar; però al capdavant, els esforços bé que valgueren la pena i el resultat fou més que satisfactori.

I a la tarda, amb el cafè, hi hagué un concert a càrrec de Lluís Platero: *El Somni del Cel*; ras i curt, preciós!

Després, férem tots plegats cap a la Sagrada Família on, a la cripta on reposen les despulles de l'Antoni Gaudí i d'en Josep Maria Bocabella, vam participar a l'Eucaristia concelebrada que presidí el Cardenal Lluís Martínez Sistach. Des del deambulatori de la nau principal de la Basílica, alguns turistes i visitants guaitaven pels finestrals i observaven el nostre recolliment; el que no podien veure, tanmateix, era la clau de volta de la cripta, que damunt dels nostres caps ens mostrava que tota la nostra fe descansa sobre el Sí de Maria a l'Anunci de l'Àngel; tampoc no podien veure la preciosa imatge de Sant Josep que, amb l'Infant Jesús als braços, s'estava darrere nostre, al fons de la cripta, com invitant-nos a acollir el Senyor a les nostres vides.

I, finalment, la visita guiada a la Basílica, feliç cloenda d'una jornada que vam poder viure amb joia la nostra pertinença a un moviment universal que compta per dècades la seva presència ininterrompuda al nostre país: 60 anys a Catalunya, 40 a Menorca, Déu n'hi do!

No podem enllestir el present article sense assenyalar el ressò que aquest aniversari ha obtingut en els mitjans de comunicació de referència en l'àmbit religiós al nostre país: d'una banda, *Catalunya Cristiana*, setmanari d'informació i de cultura religiosa, hi dedicava dues pàgines senceres al seu número del dia 11 de maig; de l'altra, el programa dominical de TV3, *Els Signes dels Temps*, entrevistava els Responsables de Catalunya i Menorca en la seva edició del dia 25 de maig. □

Pel text: **Pere Gil i Montserrat Arespacochaga**
Per les fotografies: **Pepe Pintat, Joan Buch i Carme Meix.**

» L'eucaristia concelebrada.

» Paraules del Responsables, Albert Mascaró i Anna Padrós.

» Molta expectació en la presentació de l'acte.

» Detall façana del Naixement.

» L'ofertori.

» L'ofertori.

LA TROBADA GENERAL DEL 10 DE MAIG A BARCELONA

» Mesa presidencial. Amaya i José Antonio Marcén-Echandi, Anna Maria i Albert Mascaró-Padrós i, Berta i José Moura-Soares.

» Conferència del Professor Company

» Galeria d'imatges i fotografies dels EMD.

» Conferència del Doctor Almuzara.

» Dinar de Germanor al Col·legi dels Maristes.

» Recital d'havent dinat a carrer de Lluís Platero.

El diumenge dia 30 de març del 2014, coincidint amb el 4t diumenge de Quaresma, pujàrem a Montserrat l'equip Terrassa-17 del Sector Vallès, juntament amb el nostre consiliari Pare Gaspar, per donar gràcies a la Moreneta pels nostres 20 anys de membres dels Equips de la Mare de Déu. Era un dia gris, emboirat i plujós, un dia fosc, com l'Evangeli d'aquest diumenge que parlava de la guarició del cec, però nosaltres amb la nostra il·lusió i entusiasme férem que el dia fos lluminós.

Després de la missa conventual, els matrimonis de l'equip, ens trobàrem al Santíssim, on el nostre consiliari ens obsequià amb un ciri perquè fos encès per cada matrimoni la Nit de Pasqua; també els responsables del nostre equip ens obsequiaren amb un rosari. Després férem una estona de pregària per donar gràcies per tots aquests anys que hem crescut com a matrimonis i acabàrem amb la pregària de la Visita Espiritual a la Mare de Déu del Pare Casaldàliga. També ens vam intercanviar uns punts de llibre amb frases per a la reflexió. Va ser una bona estona de silenci i meditació.

Finalitzàrem amb l'ofrena d'un llantió com a acció de gràcies. Després, hi hagué un dinar de germanor amb pastis i 20 espelmes per bufar.

TERRASSA-17, 1994 - 2014: 20 ANYS D'EQUIP

És difícil expressar el que ens han aportat aquests vints anys d'equips a les nostres vides com a matrimonis. **NOMÉS TENIM PARAULES D'AGRAÏMENT**

Gràcies per donar-nos l'oportunitat de ser membres dels EMD.

Gràcies per la fidelitat envers les parelles de l'equip.

Gràcies pel consiliari.

Gràcies per ensenyar-nos i obligar-nos a fer mensualment les assegudes (diàleg conjugal) i posades en comú.

Gràcies pels temes d'estudi i les reunions mensuals.

Gràcies per ajudar-nos en el creixement com a matrimonis.

Gràcies per anar enriquint les nostres vides i ajudar-nos en el camí de cada dia.

Gràcies per la pregària conjugal.

Gràcies per ajudar-nos a viure l'espiritualitat conjugal de l'amor, del diàleg, del perdó, de la presència de Déu a les nostres vides.

Gràcies per veure que no estem sols en aquest projecte.

El principi de l'amor és deixar que aquells que coneixem siguin ells mateixos, i no tractar de canviar-los segons les nostres necessitats, perquè llavors només estimarem el reflex de nosaltres mateixos en ells.

Mare Teresa de Calcuta.

Salvador Vidal i Montse Fluriach
Terrassa-17

RECÉS DE QUARESMA A RUBÍ

El cap de setmana del 14 i el 15 de març tingué lloc a la Casa d'Espiritualitat de la Sagrada Família d'Urgell, a Rubí, un recés espiritual.

Tot plegat, vam assistir-hi un total de deu matrimonis i una vídua. La meitat dels assistents érem de l'equip B-191, i la resta pertanyien a diferents equips de Barcelona, Badalona i el Vallès. El retir estigué dirigit per mossèn Robert Baró, consiliari de l'equip B-191.

El tema en què es basà el cap de setmana d'exercicis fou "Preparem-nos per a l'alegria de la Pasqua amb l'*Evangelii Gaudium*", la recent exhortació apostòlica del Papa Francesc. Amb aquest document, el Papa ens interpel·la en relació amb l'esperit missioner i evangelitzador de l'Església.

A partir d'una anàlisi crítica de la societat del segle XXI, Francesc tracta de la construcció de la pau social a través del diàleg, i introdueix la seva proposta per impulsar la transformació de l'Església.

El retir inclogué quatre meditacions, en què mossèn Baró repassà els punts més destacats de l'exhortació apostòlica, i ens proposà temes i preguntes per a la nostra posterior reflexió personal. A més de les meditacions, vam tenir temps per fer una vetlla de pregària i per a l'asseguda. Vam posar-hi el punt final amb una posta en comú i amb la celebració de l'Eucaristia.

Seguint l'esquema de les experiències dels dos anys anteriors, el recés es féu en silenci, cosa que exigí un esforç addicional per a les dones, a qui tant ens agrada d'enraonar!!! Però al capdavant resultà profitós, ja que el silenci ajudà a mantenir el clima de recolliment i de pregària al llarg dels dos dies.

Hem d'agradir a les germanes de la Sagrada Família d'Urgell el bon tracte que van dispensar-nos i els gustosos àpats que ens van preparar, la qual cosa també ajudà al feliç descabdellament del recés. A més, els jardins i els boscos del voltant de la casa de Rubí són un magnífic marc que ajuda a la trobada personal.

I, finalment, volem donar les gràcies a mossèn Robert, que organitzà i dirigí fantàsticament bé el retir.

Tot ben comptat i debatut, ha estat una experiència molt positiva per a tothom. No és fàcil organitzar-se per dedicar un cap de setmana al recés (fills, família, activitats); però cal dir que al capdavant s'agraeix.

Tots vam sortir amb la mateixa decisió: l'any que ve, hi tornarem! □

Ángeles i José Javier
EMD B-191.

RECÉS DE QUARESMA DELS SECTORS DE TORTOSA

Aquest Recés de Quaresma es va celebrar el dia 5 d'abril a l'ermita de Santa Madrona de Corbera d'Ebre, un indret ben bonic i solitari que invitava al silenci i al recolliment interior.

Vàrem poder gaudir-ne una dotzena de matrimonis, un vidu, una vídua i un futur consiliari, mossèn Javier Vilanova. Aquest, després de començar amb una estona de pregària, ens va convidar a meditar sobre les aportacions que va fer el Sant Pare Benet XVI a la Jornada Mundial de las Famílies a

Milà. Fou una xerrada quaresmal de categoria.

En acabar la xerrada ens va passar les preguntes de rigor per ajudar-nos a aprofundir en parella sobre aquestes qüestions, la qual cosa ens va ajudar a ampliar els nostres coneixements sobre temes teològics referits a la família.

En acabat, tots plegats vàrem participar d'un Camí de la Creu davant l'ermita mentre escoltàvem el brunzit de les abelles que anaven i venien dels ruscós que tenien a la façana. Vam acabar amb una gran rotllana cantant l'Hora dels Adéus, i la majoria es va acostar a la font de l'ermita per beure l'aigua fresca d'un doll abundant que va sadollar la nostra set.

Finalment, ens vam acomiadar amb salutacions i bons desigs per la Quaresma s'anava acabant i la Pasqua que ja s'albirava. □

Manel Espanya i Mercè Masip

TROBADA DE FINAL DE CURS DEL SECTOR DE REUS

Si per Quaresma ens trobàrem en un recés amb sentit de celebració penitencial, aquest final de curs celebrat a l'Ermita de la Mare de Déu de la Pineda a Vilaseca i preparat pels companys de l'EMD Cambrils-1, ha estat un aplec festiu tot celebrant la Pentecosta i treballant els Dons de l'Esperit Sant.

Elaborant cadascú de nosaltres el seu propi recordatori, inspirant-nos en els vitralls de l'Església de l'Esperit Sant de Barcelona; durant el treball ens visità el nostre bon amic Gabriel la qual cosa fou per a tots una molt grata i emocionant sorpresa, i ens brindà l'ocasió de desitjar-li una immediata recuperació.

Un cop enllestit el nostre *treball*, celebràrem l'Eucaristia presidida per mossèn Jordi Vila. L'Eucaristia estigué centrada en la festa de la Pentecosta, amb una ofrena individual que representava una petita flama: totes les flames juntes significaven el foc purificador que ens empeny a ser testimonis de l'Evangeli.

Per acabar i al menjador sota els pins compartírem un dinar de germanor, muntant un bufet lliure, amb el que cadascú havia portat per dinar: tot un bon assortit de plats i de postres... que s'acabà amb una bona sobretaula en immillorable companyia i assaborint un magnífic cafè. □

Rafael Laínez
EMD Reus -9

TROBADA DE FINAL DE CURS DELS SECTORS DE MENORCA

Com cada any ens trobam quasi tots els matrimonis que formam els equips de la Mare de Déu de Menorca per celebrar l'acabament del curs i gaudir d'un dia de comunitat.

Enguany es va triar el lloc de Bellver del terme d'Alaior. Quan vàrem ésser-hi tots, ens reunírem amb en Nito Martí, el propietari, dins l'església que van construir ells, perquè ens explicàs la història i les vivències que ell i tot un grup de persones varen viure en aquest indret.

Va ser una explicació molt interessant de com va passar de ser un lloc com tants d'altres dins Menorca a ser una petita comunitat cristiana que està oberta als més desafavorits, vivint d'allò que els dóna la terra, tot i passar per diverses dificultats de convivència.

Després ens va acompanyar i tot fent una "excursioneta" vam descobrir s'Alzina de ses Set Soques, una meravella de sa naturalesa; pel camí vam gaudir del vent, de la calor i d'unes vistes magnífiques.

Abans de dinar es va celebrar sa missa, dins s'acollidora església,

que va presidir, com sempre, el nostre bisbe Salvador, acompanyat d'en Joan Febrer i d'en Cristòfol Vidal, el consiliari dels equips.

Es va aprofitar per fer un homenatge a Cristòfol Vidal pels 50 anys de s'ordenació com a prevere.

Aquestes son unes trobades d'alegria, de festa, de pregar pels qui ja no hi són, i també pels qui estan passant per dificultats de salut o de feina, un dia per fer comunitat i donar-nos coratge, d'atrevir-nos a viure l'Evangeli i de desitjar-nos que tinguem un bon estiu.

Hem d'agrair s'acollida de ses persones que ara viuen en aquest lloc i que ens van oferir sa seva hospitalitat, brindant-nos cafè, te i els productes que ells mateixos cultiven.

Moltes gràcies a tots i que tingueu un bon estiu!! ☐

Basi
(equip c 8)

TROBADA FINAL DE CURS DEL SECTOR VALLÈS

Enguany, els EMD del Sector Vallès podem dir que més que mai *hem fet junts el camí*.

Això és el que ens va recordar el nostre bon amic i Consiliari del Sector, el pare Josep Solé, a l'inici de l'Eucaristia de la Trobada de final de curs.

I és que aquest any les trobades i les representacions a les diferents reunions han estat organitzades i executades per responsables rotatoris, de manera que hem pogut repartir tasques i augmentar la participació i la vivència del Moviment.

La Trobada de cloenda de curs anava a càrrec dels equips de Sabadell i ja feia unes quantes setmanes que hi estaven abocats. En ella es va treballar el document de la Regla de Vida, que era un dels objectius de l'any, tot barrejant grups al més pur estil de la Trobada mixta que celebrem al febrero: així, vam combinar edats, anhels i experiències.

Del treball, en van sorgir idees de possibles Regles de Vida en diferents àmbits: família, fe/equips, feina i els altres/el proïsme. Una pluja d'idees fetes a partir de la reflexió, que han quedat plasmades en uns documents que també es van oferir durant la Missa.

D'altra banda, els més petits i els adolescents no van quedar-se separats d'aquest treball sinó que es va adaptar a la seva edat el mateix tema, que va quedar transformat en el lema **Fes l'altre content**. La reflexió en aquest cas va ser en forma de gimcana per tal d'anar superant proves i transformant cares tristes en cares contentes. Per finalitzar, es va fer un trencaclosques gegant amb més de setanta tetra-bricks que formaven la frase del lema.

L'Eucaristia, entre pregàries, ofrenes del treball fet i música en directe va ser ben viva. Tot plegat va cloure's amb un sopar variat on els més de cinquanta participants, comptant-hi parelles, nens i fins i tot els Responsables de Catalunya i Menorca, que van venir a visitar-nos, van poder gaudir d'una petita conversa distesa mentre es feia callar el rau-rau de l'estómac. Per finalitzar, unes bones vacances que volem fer extensives al lector d'aquest resum i amb els desitjos que el curs vinent puguem seguir fent camí plegats amb renovada energia i participació. □

Xavier Portell

A LA CASA DEL SENYOR

Estimats amics, al llarg dels segles, els camins i les senderes de la Judea veieren diversos cops l'any interminables corrues d'homes, de dones i d'infants que es dirigien cap a Jerusalem.

Els pendents de les muntanyes de Judà són agrestos, els ombratges rars, el sol hi cau de ple; res però no podia desencoratjar d'anar a la muntanya santa aquells jueus piosos.

Els sentiments que els guiaven, que sostenien llur coratge, ens són coneguts: en trobem l'eco en nombrosos salms que eren llurs tonades de ruta, llurs cants de pelegrins.

"Que n'és d'amable el vostre temple! Tot jo sospiro i em deleixo pels atris del Senyor. Ple de goig, i amb tot el cor, aclamo el Déu que m'és vida..."

M'estimo més un dia als vostres atris que mil a casa meva; quedar-me al llindar de la casa del meu Déu, més que viure amb els injustos" (Ps 84).

"Quina alegria quan em van dir: Anem a la casa del Senyor!" (Ps 122:1).

De retorn a casa seva a l'hora de la pregària, fossin a casa o als camps, giraven l'esguard cap a la banda de Jerusalem per lloar el Totpoderós.

Un amor tan apassionat per la seva capital, una tal devoció per llur temple, una fidelitat així al llarg dels segles només té una explicació: Jerusalem, més que la capital del regne, era la Ciutat del Senyor. I el temple, el seu lloc de residència, on estaven sempre segurs de trobar-lo.

Trobar Déu, l'aspiració més innata en tot ésser religiós, vet aquí el que feia posar en camí periòdicament aquelles generacions de creients –tots aquells recercadors de Déu dels quals els Salms ens revelen el fervor.

El Crist ha vingut. Manifesta el seu amor per Jerusalem, el seu respecte per la Casa del Pare, però ensems declara que el temple de Salomó ha perdut la seva significació, que ha de desaparèixer. A l'hora de la seva mort en creu, el vel del Sant dels Sants s'esquinça, com per significar ben bé que aquest temple es troba ara desafectat. Un temple nou, reconstruït en tres dies, el reemplaçarà, el temple del seu Cos. Des d'ara, allí i sols allí, els homes poden trobar Déu.

Però, aquell qui ha entrat al temple també esdevé la casa de Déu; Jesús en ho ha assegurat: *"Si algú m'estima, guardarà la meva paraula, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell i en ell farem estada"* (Jo 14:23).

Sorprenent revelació: ¿Hauria abandonat Déu el temple de Salomó per venir a habitar l'ànima dels seus fidels? Sí. Sant Pau ho diu: *"¿No sabeu que sou temple de Déu?"* (1C 3:16; *"Nosaltres, en efecte, som el temple del Déu vivent"* (2C 6:16).

Així, doncs, Déu és en nosaltres, a l'interior del nostre ésser. Present, viu, amorós, actiu. Allí ens crida. Espera perquè ens hi unim.

Déu és allí, però, nosaltres no hi som. La nostra existència s'esdevé fora de nosaltres mateixos, o almenys a la perifèria del nostre ésser, en la zona de les sensacions, de les emocions, de les imaginacions, de les discussions... als afores de l'ànima, sorollosos i inquiets. I si arribem a pensar en Déu, a desitjar de trobar-lo, sortim de nosaltres mateixos, el cerquem fora, mentre que ell és a dintre. Ignorem els viaranyes de la nostra ànima que en conduïrien a la cripta subterrània i lluminosa on Déu resideix. O, si és que els coneixem, ens manca aquell coratge que llançava els jueus fervents als camins de la Ciutat Santa. Anar al centre de si mateix, deu ésser una empresa més àrdua que anar a Jerusalem?

L'oració és deixar aquests afores tumultuosos del nostre ésser, és recollir, aplegar totes les nostres facultats i submergir-nos en la nit àrida cap a la profunditat de la nostra ànima. Allí, al llindar del santuari, només cal restar en silenci i prestar atenció. No es tracta d'una sensació espiritual, d'una experiència interior, es tracta de fe: creure en la Presència. Adorar en silenci la Trinitat vivent. Oferir-se i obrir-se a la seva vida que brolla. Adherir-se, combregar amb el seu Acte etern.

Un consell: fer oració és anar en pelegrinatge al santuari interior a fi d'adorar-hi el Déu veritable. □

Abbé Henri Caffarel

La camisa de l'home feliç

A les llunyanes terres del nord, fa molt de temps, va viure un tsar que va emmalaltir greument. Va reunir els millors metges de tot l'imperi, que li van aplicar tots els remeis que coneixien i altres de nous que van inventar-se sobre la marxa, però, lluny de millorar, l'estat del Tsar semblava cada vegada pitjor.

Li van fer prendre banys calents i freds, va ingerir xarops d'eucaliptus, menta i plantes exòtiques portades en caravanes de llunyans països. Li van aplicar ungüents i bàlsams amb els ingredients més insòlits, però la salut del Tsar no millorava. Tan desesperat estava l'home que va prometre la meitat del que posseïa a qui fos capaç de guarir-lo.

L'anunci es va difondre ràpidament, ja que les pertinences del governant eren quantioses, i van arribar metges, mags i curanderos d'arreu del globus per intentar tornar la salut al Tsar. No obstant això, va ser un trobador que va pronunciar les paraules següent:

- Jo sé el remei: l'única medecina per als vostres mals, Senyor. Només cal buscar un home feliç: vestir la seva camisa és la cura a la vostra malaltia.

Van partir emissaris del Tsar cap a tots els confins de la terra, però trobar un home feliç no era tasca fàcil: aquell que tenia salut trobava a faltar els diners; qui en posseïa, mancava d'amor. I qui el tenia es queixava dels fills.

Però una tarda, els soldats del Tsar van passar al costat d'una petita barraca en la qual un home descansava assegut vora el foc de la xemeneia:

- Que bella és la vida! Amb el treball realitzat, una salut de ferro i afectuosos amics i familiars, què més podria demanar?

En assabentar-se a palau que per fi havien trobat un home feliç, es va estendre l'alegria. El fill gran del Tsar va ordenar immediatament:

- Porteu prestament la camisa d'aquest home! Oferiu-li a canvi el que us demani!

Enmig d'una gran festa, van començar els preparatius per celebrar la imminent recuperació del governant.

Gran era la impaciència de la gent per veure tornar als emissaris amb la camisa que curaria al seu governant, però, quan per fi van arribar, portaven les mans buides:

- On és la camisa de l'home feliç? És necessari que se la posi el meu pare!

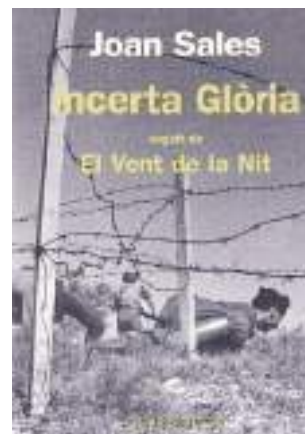
- Senyor -van contestar tot tristos els missatgers. - L'HOME FELIÇ NO TÉ CAMISA!

Lourdes Gabarrón

JOAN SALES, *Incerta Glòria* i *El vent de la nit* (Editorial Club Editor)

Joan Sales i Vallès (Barcelona, 1912 – 1983) és una figura senyera de la literatura catalana.

Llicenciat en Dret l'any 1932 i professor de català de la Generalitat republicana, fou testimoni de la rebel·lió militar de juliol del 1936. Visqué amb consternació la violència anarquista que la va subseguir i que tant de mal va fer a la causa de la República; i amb un immens dolor la revenja, l'acarnissament i la misèria franquistes. Va graduar-se a l'Escola de la Guerra i lluità al front com a oficial republicà.

Amb la desfeta conegué l'exili a França, la República Dominicana i Mèxic. Tornà a Catalunya l'any 1948, i el 1955 fundà *El Club dels Novel·listes*, amb Joan Oliver i Xavier Benguerel. Establí una sòlida amistat amb el poeta Màrius Torres i fou l'editor de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda i de *Bearn o La sala de les nines*, de Llorenç Villalonga.

L'any 1933 es casà amb l'amor de la seva vida, Maria (més coneguda com a Núria) Folch i Pi, amb qui tingué una filla i amb qui sempre compartí unes profundes conviccions catalanistes i republicanes que el camí de la vida enriqueí amb una fe cristiana cada dia més robusta i irreductible. Havent traspassat tots dos -Joan Sales l'any 1983, Núria Folch el 2010-, reposen ensems a Cornudella de Montsant (el Priorat).

Incerta Glòria -i amb ella *El vent de la nit*, que n'és la continuació-, és l'obra mestra de Joan Sales; més encara, és l'obra de la seva vida, que li ha valgut de ser qualificat com el Dostoiewski català. En publicà una primera edició l'any 1956, però la primera edició completa no arribà fins el 1971.

Incerta Glòria és una novel·la estructurada en tres parts -*El vent de la nit* n'és la quarta-, escrites per tres dels quatre grans protagonistes de la història, de manera que del quart només podem saber-ne el que ens n'expliquen els altres..

Molts hi han vist fortes connotacions autobiogràfiques, cosa que no deixa de ser natural, ja que sovint els autors aboquen llurs emocions i sensibilitat en els seus personatges. Nogensmenys, m'ha semblat llucar-hi també una dolorosa metàfora de la Catalunya del segle XX.

Tres nois enamorats d'una xicota alta, bonica i resoluta; quan es proclama la República Catalana, tots tenen una joventut insultant. La noia és la Trini; els nois són en Lluís, company sentimental de la Trini; en Juli Soleràs, amic íntim, confident, mentor; i en Cruells, seminarista carregat de bones intencions. Cap dels tres homes no ha conegut els pares, i han estat criats per oncles enfeïnats i ties estrafolàries; la Trini, en canvi, està molt lligada afectivament al seu pare, a través del qual enllaça amb la tradició anarquista i republicana de la Barcelona del Nou-cents i fins i tot del Vuit-cents.

A les seves converses, al·ludeixen ara i adés al drama shakespearà de *The Uncertain Glory of an April's Day*: tal vegada aquell abril del 31 que es proclamava la República Catalana i que l'amor de la Trini i en Lluís era al seu zenit.

Tot un relat metafòric que s'acaba amb l'ensulsiada del front d'Aragó i la fugida de la Trini, en Lluís i llur filllet a la zona feixista per mirar de salvar de la diftèria la vida de l'infant.

El vent de la nit és la crònica de la Catalunya derrotada, ocupada i humiliada explicada per mossèn Cruells: la misèria material i humana, l'orgia d'odi, les revenges, les traïcions, la desfeta dels ideals, que fan bona aquella afirmació del mossèn que *potser el pitjor de la guerra és que després ve la pau*, o aquella altra d'en Lluís de Brocà que *no hi ha sinó la Creu o l'absurd*.

Llegiu-vos-les totes dues, no us les podeu perdre!!! □

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

JOAN F. MIRA *El tramvia groc* Editorial Proa

Quan em trobava davant del fèretre del Cardenal Ricard Maria Carles a la Catedral de Barcelona, em vingueren al cap d'una banda la devoció al nostre Santíssim Crist del Mar, aquesta pregària que Benicarló mai no oblidarà, i ensems, els Equips de la Mare de Déu.

En aquesta obra, Mira ens transporta a la València de la seva infantesa i joventut, una infantesa viscuda als afores de la ciutat, al barri de la Torre, davant per davant de la carretera per on passa el tramvia groc, els carros dels carreters, els camions de transport de mercaderies, els llauradors o pagesos a peu o a cavall dels seus animals, tot un univers en moviment, la mateixa via per on van passar els cartaginesos i els romans, tota la història davant de la seva finestra, atiant la seva imaginació. I obrint com a taronges -som a València!- el seus ulls encuriós.

I una casa, la seva, voltada d'hortes i conreus, de sèquies i renou. De porcs i d'aus domèstiques. De vida.

Mira, com Cuyàs a *El Nét del Pirata*, ens parla d'un paradís que ja s'ha perdut irremissiblement. Un paradís, el de la seva infantesa -i la meva-, que no sé si pot atreure la curiositat dels lectors joves, però que als de la meua edat ens suscita tot tipus de records nostàlgics. (Els millors paradisos són els perduts, encara que, de fet, no ho van ser gaire, de paradisiacs. El que els fa meravellosos és que evoquen els anys que teníem aleshores!) En Cuyàs, més periodista, els descriu d'una manera amable, una mica superficial, en Mira, que és un savi, d'una manera més profunda, més d'anar al moll de l'os.

Confesso que tinc una debilitat per Joan Francesc Mira, que em ve de lluny. Tinc moltes obres seves. És la nostra veu més sàvia i genuïna, a València, que ja és mèrit! Els catalans del Principat l'hauríem de conèixer millor i veurenciar-lo. □

Carme Meix

» pregàries al vent

PASSEIG D'ANIVERSARI

Què significa en veritat
tenir records?

Una campana buida
toca a passat, i totes les figures
del pessebre a la llum del celobert
del pis antic, solemne, es deixondeixen
frisoses d'anar a plaça, que el Nadal
és ja a prop, clar i entelat.

Vastes i buides,
les cambres dels grans llits de matrimonis
una mica ja vells: emana fred silenci
de la claror somorta d'aquests vidres
esmerilats.

Quan tu no hi siguis,
què se'n farà de tot això que fou
ànima teva persistent d'argila,
que tot ho guarda imprès i tou malgrat
no ser-hi tu?

Seràs record
de tu mateix, estel que voleteja, solt,
en un remot suburbi dellà el temps,
sense mà que el retengui, ja el cordill
amb el deçà, trencat?

Ara, però, m'estic,
bevent recança, en un racó de vespre
del meu hivern: ressonen cascavells,
veus alegres d'infant s'oculten pel silenci,
jugant a fet, i corrugades fulles
mortes de faig s'arremolinen, ertes,
sota una ràfega de vent furtiu
de l'apagat, respectuós novembre.

Es drecen altes les muntanyes. Neva.
Crema a l'estufa bosc.

Aquí, tot, ara,
s'ha deturat.

Joan Vinyoli

Pensaments

Hem d'explicar més qui és Déu per acostar-lo als joves.

Enric Canet

Per al papa Francesc, el punt de trobada amb Déu és la realitat, no la norma.

Lluís Serra

Ens hem de plantejar per què l'Evangeli no arriba als menors de 40 anys.

Armand Puig

Només s'hi veu bé amb el cor. L'essencial roman amagat als ulls.

Antoine de Saint-Exupéry

Gent d'origen divers, edat diversa, cultures i religions diferents, tenim una mateixa vocació ciutadana de conviure junts a la terra en què vivim. Junts podem il·luminar la nit per no abaixar la guàrdia contra l'antisemitisme i el racisme.

Angela Merkel

En una societat en procés de desvertebració, la gent reclama comunitats obertes, espais acollidors on compartir vivències. Si el cristianisme no assumeix la necessitat de disposar de punts de trobada, d'altres poden aprofitar el moment per construir grups susceptibles de caure en comportaments sectaris.

Josep Otón Catalán

La perspectiva canvia completament quan hom s'adona que Déu no viu d'esquena a nosaltres; s'obre un nou horitzó quan hom és conscient que sempre estem en companyia d'un Déu misericordiós; la vida s'il·lumina quan es descobreix que entre Déu i nosaltres hi ha un vincle indestructible.

Francesc Xavier Marín

Ningú no neix odiant l'altre pel seu color de pell, o pel seu origen, o per al seva religió. La gent ha d'aprendre a odiar, i si poden aprendre a odiar, també se'ls pot ensenyar a estimar; l'amor arriba més naturalment al cor humà que no pas els seu contrari.

Nelson Mandela

La idolatria del diner, el fetixisme del diner causa tota mena de perifèries existencials, d'entorns humans explotats i maltractats, humiliats i ofesos. En les perifèries de l'existència hi ha masses humanes que malviuen, famolencs, joves sense feina, ancians maltractats, dones explotades a les carreteres, dones apallissades a casa seva, joves perduts en el món de la droga. En aquestes regions, el cristià està cridat a ser-hi i, per a això, ha de sortir del seu petit entorn de benestar i acudir a l'àmbit del risc. Dient-ho a la manera del teòleg Johan Baptist Metz, el papa Francesc defensa una mística dels ulls oberts, una mística que no consisteix a retirar-se del món en un lloc apartat i amb una música agradable, sinó a implicar-se en la història i en el món, perquè solament en les perifèries de l'existència és possible trobar Déu.

Francesc Torralba

(La tria dels pensaments ha anat a càrrec de Carme Meix)

Déu creador de la natura

L'Arbre de la Gran Família Humana

LA TROBADA GENERAL DEL 10 DE MAIG A BARCELONA

